

Έλιζα Δεμαρτίνου

«Η ΑΠΩΛΕΙΑ»

Κάποτε με στήσανε ἴσα μπροστά ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ μοῦ εἶπαν νὰ κρατήσω τὰ μάτια μου ὀρθάνοιχτα. Καὶ γὼ τοὺς πίστεψα καὶ δάγκωνα μὲ πείσμα τὰ χεῖλη μου γιὰ νὰ μὴν τὰ κλείσω. Ἔστερα εἶδα ἓνα κύριο νὰ μοῦ λέει : «Κοίτα ἐμένα». Ἐγὼ μόνο τὸν ἥλιο ὅμως ἔβλεπα καὶ τίποτ' ἄλλο. «Ἐλα, χαμογέλασε». Ἐγὼ τίποτα. Πῶς μπορούσα νὰ χαμογέλασω ὅταν ἔκλαιγα ἀπὸ πόνο στὰ μάτια ; Καὶ τὸν ἔβλεπα τότε μὲ τὰ φαρδιά μανίκια νὰ κουνάει τὰ χέρια του. Ἀδιαφοροῦσα. Ἐπρεπε νὰ κοιτάω ἴσα μπροστά μου τὸ δυνατό φῶς καὶ νὰ μὴ νοιάζομαι γιὰ χαμόγελα. «Μὰ φωτογραφία θὰ σὲ πάρω κοπέλλα μου». Φωτογραφία, ναι βέβαια, ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ βγεῖ δὲν μοῦχαν πεῖ.

Ἡ μάνα μου κείνη τὴν ἡμέρα ἄκουγε στὸ ραδιόφωνο τὸ τραγούδι ποὺ τῆς εἶχε ἀφιερῶσει ἓνας στρατιώτης κι ἔτσι ξαφνικὰ τὸ σκέφτηκε. Μοῦπε λοιπὸν : «Ἄντε νὰ σοῦ ποῦν στὴν πόλη ποῦ νὰ βγάλεις μιὰ φωτογραφία κι ἔλα». Πῆγα στὴν πόλη, ρώτησα καὶ με στείλανε σὲ μιὰ πλατεία. Ἔτσι ἄρχισε τὸ κακό. Ἐκεῖ, μιὰ μέρα, μὲ φῶς καὶ περιστέρια, μοῦ εἶπαν πῶς ἅμα κοιτάω τὸν ἥλιο φτάνει. Οὔτε γιὰ χαμόγελο, οὔτε τίποτα. «Φτάνει αὐτό ;». «Ναι φτάνει». Καὶ με πῆραν ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ με πῆγαν μπροστά ἀπὸ ἓνα συντριβάνι καὶ μ' ἄφησαν. Ὑστερα ἦρθε ἐκεῖνος μὲ τὰ φαρδιά μανίκια κι ἄρχισε νὰ λέει, νὰ λέει ὥσπου σταμάτησε. Μὲ πλησίασε : «Τὸ ξέρεις ὅτι βγῆκες σοβαρὴ ;» Δὲ μ' ἐνοιαζε καὶ ἀποροῦσα γιατί τοῦ εἶχε στοιχίσει... Πῆρα τὴ φωτογραφία καὶ τοῦδωσα ἓνα κέρμα. Αὐτὸ ἦταν. Εἶχα τελειώσει !

Γύρισα πίσω στὸ σπίτι μὲ τὸ πορτοφόλι ἄδειο χωρὶς τὸ κέρμα, τὸ μοναδικό, καὶ μὲ καρδιά τριμμένη σὰν ψίχα. Ἡ μάνα μου ζήτησε τὴ φωτογραφία. Τῆς τὴν ἔδωσα.

«Τώρα θὰ πᾶς σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ θὰ ζητήσεις νὰ τὴν βάλουν στὴν πρώτη σελίδα, νά, πάρε νὰ πληρώσεις καλά, καὶ νὰ λέγε ἀπὸ κάτω : τὴ χαρίζω σ' ὅλους τοὺς στρατιῶτες. Μοῦ μοιάζεις πολὺ κι αὐτὸ μετράει...».

Ἔτσι ἔγινε. Τὸ τραγούδι τοῦ στρατιώτη γιὰ ὅλες τὶς μανάδες κι ἡ φωτογραφία δικιά μου γιὰ ὅλους τοὺς στρατιῶτες.

ἔλαφα πολὺ γιατί εἶχα χάσει πιά τὸ πρόσωπό μου...

Ἦρας Σταυρουλόπουλος

ΟΓΡΑΦΟ

στὸν φίλο μου Κώστα Λογαφᾶ

ΙΣ ΠΡΩΤΟ

καὶ νᾶμωνα στὴν παραλληλόγραμμη πλατεία τοῦ Ἄντρ ὅταν ὁ ἥλιος με καὶ μοῦ πέταξε μιὰ χούφτα φωτεινὲς ἀκτίνες στὸ κεφάλι. Ἀναγκάστηκα ἔτσι νὰ γλυτώσω τὴν ὀργή του νὰ κρυφθῶ κάτω ἀπὸ τὶς τεράστιες ὑγρὲς γκρίνες τῶν φοινίκων ποὺ γέμιζαν τὸν ἀέρα.

καὶ νᾶμωνα στὴν παραλληλόγραμμη πλατεία τοῦ Ἄντρ ὅταν με μίσησε ἡ γῆ γέμισε λάσπες, ἀφοῦ πρώτα με γλίτωσε ἀπὸ τὸν ἥλιο βάζοντας μιὰ τεράστιδα ὄλο γύρω ἀπὸ πᾶν μου, ὑγρὴ καὶ μεγάλη, τόσο μεγάλη ὅσο χρειάζομαι νὰ νιώσεις ἐσὺ μικρός.